

гжстжтж мѣглж и изсушаваше неусѣтно атмосферажтж на десять крачки далечь около огнището.

— Сега, азъ ще сѣдна близу до малкото за да не бы паднѣли искры върху му, казѣ млада-та дѣвойка. Вый турете дърва и подкладете огньтъ, Германе! Тука нито трѣска нито хрема може да ны хване, азъ вы увѣрявамъ за това.

— Наистинж, ты си едно умно и духовито момиче, казѣ Германъ, и ты знаещъ да кладешъ огнь като една ноцна магюсница. Азъ ся усѣщамъ сега съвѣсмъ съживенъ, и пакъ додохъ на себе си; защото съ крака измокрены до колѣнѣтъ, и съ мыслыж чи ще остана въ такова състояніе догдѣ съмне, азъ бѣхъ много злѣ расположенъ преди малко.

— И когато чловѣкъ е разсърденъ и злѣ-расположенъ, той не може да земне никакво рѣшеніе, възрази Марійка.

— Чи мигаръ ты не ся сърдишъ никога, Марійке?

— А, не! никога! И защо?

— Да! отъ сърднѣжтж не излиза нищо добро; това е истина; но какъ, отъ другж странж, и да ѣж отбѣгне чловѣкъ, когато му досажда всичко и има толкозъ главоболія! Господъ знае, при всичко това, каквы неприятности и главоболія си имала и ты, бѣдна сиротинке: защото ты не бы всякога благополучна!